

pulaci příjem neb vydání zapsati pouze do účtu pokladničního a teprve dodatečně vyúčtovat položky do příslušných kont.

I tím způsobem lze konečně postupovati, že příjem a vydání zapisují se do obvyklé knihy pokladní, a teprve z té čas od času (v intervalech pokud možno ne větších než 10 dnů) sumárně zanášeti položky do blanketu dle systému amerického pořizování.

Přehled zůstává zachován a detaily naléztí lze v knize pokladní, leč tím dle mého názoru na čase ničeho se nezíská a mluvím ze zkušenosti, tvrdím-li, že po krátkém čase účtování systémem americkým každému zdáti se bude jednodušší, než jakékoliv jiné, sebe primitivnější.

Výhody knihování jednoduchého a amerického jsou ovšem nesrovnatelné.

(Blíže vysvětlení a návody ochotně podá pisatel).

Rozhodnutí nejvyššího soudu.

V řízení nesporném není soud stolice vyšší, zkoumaje platnost opatření soudu nižšího, omezen právními vývody opravního prostředku.

Společnost s ruč. obm. provozující obchody bankovní třeba s vyloučením těch, k nimž potřebí zvláštního povolení, smí se označiti ve firmě jako »banka«.

Soud druhé stolice (vrchní zemský soud v Praze) vyřizuje rekurs finanční prokuratury do usnesení soudu obchodního zápisu firmy »Xská spolková banka, společnost s ručením omezeným« v X do obchodního rejstříku povolujícího, vyhověl stížnosti a vyzval jednatele žadatelky, aby ve lhůtě, kterou jim první soud určí, v dodatku ke smlouvě společenské znění firmy nahrazením slova »banka« za jiný vhodný výraz uvedl v soulad s předpisem §u 5. zákona o spol. s r. obm., jinak by společnost z rejstříku byla vymazána. Na odůvodnění uvedl:

Rekursní soud má za to, že znění firmy, pokud se společnost označuje jako »banka« jest nepřipustné. Firma má odpovídati skutečným poměrům. Zásada vyslovená v I. knize, titul 3. obchodního zákoníka o pravdivosti firm platí také o společnostech s ručením omezeným. Dle všeobecného názoru a i dle názoru obchodního světa rozumí se pod slovem banka takový živnostenský podnik, který dle své organizace a okruhu obchodování určen a oprávněn jest, aby používaje značných obchodních prostředků trvale a nezávisle od osob při založení jeho účastníků provozoval neomezeně veškeré obchody bankovní závod charakterisující. Toho se ale žadatelce nedostává. Především nedostává se jí potřebné neodvislosti podniku a závodního kapitálu na zakladatelích. Neboť dle § 8. společenské smlouvy jest sice převod závodního podílu aktem mezi živými na jiného společníka přípustný, avšak převod jeho na osobu, která není společníkem vázán jest svolením dvou třetin ostatních společníků. Mimo to není zápis navrhuje společnost také ani co do druhu obchodů svých neomezená, jak se to při bankovních podnicích předpokládá. Rada obchodů banky vyznačujících vyžaduje vedle § 3. odst. 2. a § 62. zák. o spol. s ruč. obm. státního povolení. Takového povolení žadatelka nevykázala, nesmí tudíž podobných obchodů provozovati. Pak okruh jejího obchodování neodpovídá ale bankovnímu závodu. V důsledku toho by slovo »banka« ve znění firmy zavdávalo podnět ke klamání veřejnosti, slušelo proto stížnosti vyhověti a naříditi, aby slovo to ze znění firmy bylo vyloučeno a nahrazeno výrazem vhodnějším, ježto odpovídá veřejnému zájmu, aby používání označení »banka« bylo spíše omezeno než rozšířeno.

Nejvyšší soud rozhodnutím ze dne 8. července 1919, R I 274/19 dovolacímu rekursu společnosti vyhověl a usnesení v odpor vzaté zrušil.

Důvody: Dovolací rekurs není odůvodněn, pokud uplatňuje formálně, že usnesení v odpor vzaté překročilo meze návrhu rekursující finanční prokuratury. Soud rekursní přezkoumal v mezích návrhu rekursního usnesení prvního soudu a návrhu

tomu vyhověl, ačkoliv odůvodnění neshledal správným, ponechávaje za to měl, že firma zvolená z jiných příčin nevyhovuje zákonu. K tomu byl soud rekursní oprávněn, neboť ustanovení společenské smlouvy, která by se přičila zákonu z 6. března 1906, č. 58 ř. z. nemají dle §u 4., odst. 2. tohoto zákona právních účinků a dle §u 2. cis. pat. z 9. srpna 1854, č. 208, ř. z. musí soudově vůbec, tedy nejen soudy první stolice, šetřiti náležitosti, jichž platnost opatření (zde zápis do rejstříku) vyžaduje a není (dle odst. 6.) omezen na zkoumání okolností stranou uvedených.

Co do věci však jest dovolací rekurs odůvodněn. Společnostem s ručením omezeným nejsou obchody bankovní zakázány. Dle §§ 3. a 62. zák. ze 6. března 1906, č. 58, ř. z. vyžadují pouze některé druhy obchodů bankovních povolení státního a podmínkou zápisu do rejstříku jest pouze povolení k obchodům v §u 3. uvedeným. Již z tohoto ustanovení zákona jest zjevné, že společnosti, které omezují svou činnost pouze na ostatní obchody bankovní, nejsou vyloučeny ze zápisu do rejstříku a tudíž z existence právní (§ 2. zák.). Tyto ostatní obchody bankovní podrobně uváděti aneb jedním společným názvem vystižně označiti tak, aby firma na první pohled podávala přesné ohraničení činnosti společnosti, není možno. Dlužno tedy uznati, že označení společnosti jako »banky« vyhovuje §u 5. zákona a není důvodu, aby předmět podniku obchodům bankovním věnovaného ve firmě jiným názvem byl nahrazen.

Tím odpadá příčina, pro kterou byl zápis firmy společnosti do rejstříku jako zákonu se přičící měl býti vymazán, pročez usnesení v odpor vzaté bylo zrušeno.

K vyřízení návrhu manželova, aby manželka přidržena byla vrátiti se do jeho společné domácnosti, příslušným jest okresní soud **dočasného** bydliště manžela a nikoli soud jejich **posledního společného** bydliště.

X, jenž se svou manželkou před válkou bydlil v Táboře, vrátil se z vojenské povinnosti, obdržel službu, místo v Praze, kdež se trvale ubytoval, zatím co jeho manželka s dítětem odstěhovala se ke svým rodičům do D.

Na návrh jeho podaný u okresního soudu nynějšího jeho bydliště v Praze na vydání příkazu, aby manželka jeho s dítětem vrátila se k němu do společné domácnosti, zahájil dovolaný okresní soud příslušné jednání.

Stížností manželčině, že dovolaný okresní soud v Praze není příslušným, zemský soud v Praze nevyhověl z těchto důvodů:

Nesporno jest, že navrhovatel bydlí nyní trvale v Praze v obvodu dovolaného soudu okresního a že manželství jeho s druhou stranou není doposud ani rozvedeno neb rozloučeno ani zrušeno. Je proto dovolaný okresní soud obecným soudem dle §§ 65., 66. jur. n. pro oba manžely a je odůvodněna jeho příslušnost k projednání návrhu na příkaz, aby manželka navrhovatelova vrátila se do jeho domácnosti v Praze. Soudu vytkénoho v §u 76. j. n. nelze v daném případě použiti, ježto § ten má na mysli soud shorový a mimo to žaloba v §u tom vytkená doposud nebyla podána.

Nejvyšší soud v rozhodnutí svém ze dne 22. července 1919, R I 286/19 dovolací stížnosti nevyhověl. Odůvodnění:

Navrhovatel žádá, aby bylo jeho manželce uloženo, aby se se synkem J. navrátila do jeho domácnosti v Praze. Uplatňuje tedy právo, jež mu zákon jako manžel v §u 92. obč. z. vyhrazuje a jež jest již dle jeho povahy provésti v řízení nesporném. Z toho plyne, že není případno dovolávati se v otázce, o níž jde, předpisů platných pro řízení sporné. Že zejména poslední společné bydliště manželů nemůže býti rozhodné pro posouzení této otázky, plyne jasně z § 76. j. n., který se vztahuje na spory manželské. Navrhovatel jest nyní vázán služebně na své nynější působisti a bydlí v Praze. Tím založeno jest jeho bydliště ve smyslu zákona. Že soud bydliště jest příslušným pro rozhodnutí o podaném návrhu, plyne nejen z analogie §u 114. j. n., nýbrž i z §u 92. vs. z. obč., dle něhož jest manželka povinna, následovati muže do jeho bydliště. Bylo-li stěžovatelce uloženo, dostaviti se osobně k roku nařízenému k jednání o podaném návrhu, nelze v tom spatřovati nijaké protizákonnosti. Není tu tedy předpokladu §u 16. cis. pat. ze dne 8. srpna 1854, č. 208, ř. z.